

Čís. 659.

Zákon ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. o přeměně obecního statku v kmenové jmění obecní.

O sporné otázce, zda nemovitost byla před knihovním převodem majetkem obecním či majetkem soukromým, nelze soudům rozhodovati v řízení dle § 6 zákona, o sporné otázce, zda byla obecním jměním či obecním statkem, nepřísluší soudům rozhodovati vůbec.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R I 749/20.)

Žádost obce, by převody nemovitostí obecního statku, k nimž došlo r. 1916, byly prohlášeny bezúčinnými a by nemovitosti ty byly knihovně připsány obci jako kmenové jmění obecní — byla soudy všech tří stolic zamítnuta, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Podle § 6 zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. prohlásí knihovní soud na návrh obce nebo dozorcího úřadu v řízení nesporném za bezúčinné převody nemovitostí obecního statku do vlastnictví podílníků, které byly vykonány podle smluv a právních jednání uzavřených po 1. srpnu 1914. Prohlášení bezúčinnosti v řízení nesporném podmíněno jest tedy tím, že jest nesporno nebo prostředky nesporného řízení bylo zjištěno, a) že jde o nemovitosti, které před převodem byly statkem obecním ve smyslu obecních zřízení; — b) že byly nemovitosti obecního statku převedeny do vlastnictví dosavadních podílníků; — a c) že se tak stalo podle smluv a právních jednání uzavřených po 1. srpnu 1914. Tam, kde nejsou na jisto postaveny veškeré tyto náležitosti, nelze v řízení nesporném učiniti výrok dle § 6 dotčeného zákona. V případě, o který se jedná, jest spornou otázka, zda nemovitosti, o které jde, byly dříve, než převedeny byly na nynější vlastníky, statkem obecním. Obec to tvrdí, ale knihovní vlastníci uvádějí, že nemovitosti, o něž jde, nebyly nikdy obecním statkem, nýbrž vždy soukromým vlastnictvím jednotlivých starousedlíků, ač knihovně byly připsány obci; v listině ze dne 11. března 1916 oběma stranami podepsané pak bylo prohlášeno, že ve skutečnosti užívají dotyčných částí lesa od nepaměti bezelstně, nerušeně a výhradně vlastníci usedlostí v listině uvedených jako potomci a právní nástupci svobodných chodských starousedlíků, berouce z nich od nepaměti užitky, osazující lesy, kácějící stromy a užívající jich pro svou potřebu nebo prodávající je; pročež nabyli práva vlastnického vydržením a obec uznává toto právo vlastnické z důvodu vydržení. Rozhodovati o tom, je-li nebo byla-li nemovitost, knihovně obci připsaná, statkem obecním ve smyslu obecního zřízení (zde § 70 českého obecního zřízení ze dne 16. dubna 1864, č. 7 z. z.), soudům vůbec nepřísluší; nepochybil tudíž soud okresní dotázav se v té příčině zemského správního výboru jakožto úřadu zajisté příslušného a povolného. Tento však oznámil, že nemůže přesně odpověděti, zda les, o něž jde, byl před rokem 1916 (kdy vykonán převod knihovní) obecním statkem čili nic, poněvadž otázka ta, jež byla po řadu let spornou, nebyla instančně rozhodnuta, nýbrž rozřešena smírným jednáním, které okresní

zastupitelstvo schválilo po rozumu §§ 96 a 97 obec. zř.; — poukázal k tomu, že zbytky lesa náležejí obci jako obecní jmění; — a dodal, že mělo-li by se na jisto postavit, zda lesy byly dříve obecním statkem ve smyslu § 70 ob. zř., musilo by otázku tu v první instanci rozhodnutí nynější obecní zastupitelstvo a vyrozuměti veškeré interesenty o svém rozhodnutí písemně, aby tito mohli si případně stěžovati k vyšším autonomním instancím. Poněvadž tedy není zjištěno, že lesy před knihovním převodem z roku 1916 byly statkem obecním, — a sporná otázka, zda byly majetkem soukromým neb obecním, v řízení nesporném, — případná otázka další, zda byly obecním jměním či obecním statkem, soudy vůbec řešena býti nemůže, — nebylo dle toho, co výše uvedeno, již z tohoto důvodu možno učiniti v nesporném řízení prohlášení podle § 6 zákona ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. a byl právem zamítnut návrh obce k tomu směřující.

Čís. 660.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. o odkladu exekuce vyklizením.

Odložit lze nejen exekuci již navrženou, nýbrž i exekuci, hledíc k exekučnímu titulu a započetí stěhovacího termínu, teprve hrozící.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R I 765/20.)

Majitel domu vymohl si proti nájemníku vykonatelnou soudní výpověď z bytu k termínu srpnovému 1920. Dne 2. srpna 1920 podal nájemník návrh, by mu byl povolen odklad exekuce dle nařízení č. sb. z. a n. 409/1920. Majitel domu do té nežádal o povolení exekuce vyklizením. Žádost nájemníková byla soudem první stolice zamítnuta pro předčasnost. Rekursní soud odklad exekuce povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především dlužno rozřešiti otázku, zda dovolací rekurs jest hledíc k ustanovení § 527, odstavec druhý c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) vůbec přípustným. Odpověď na tuto otázku zní kladně. Návrh na odklad exekuce vrácen byl prvou stolicí návrhovatěm jako předčasný, rekursním soudem uznán však již nyní za přípustný a uloženo důsledně první stolici, by o návrhu dále po zákonu jednala. Změněno tudíž rekursním soudem usnesení první stolice v ten rozum, že se návrh na soud přijímá, v tomto směru nebude se na první stolici znova jednati a rozhodovati a jest proto po této stránce, která na ten čas jediné přichází v úvahu, dovolací rekurs přípustným. Ve věci samé nelze dovolacímu stěžovateli dáti za pravdu. I pro obor exekučního řádu jsou v theorii i praxi zastanci názoru, vedle něhož lze žádati za odklad exekuce teprve jen hrozící, ježto exekuční řád takovéto návrhy nikde nevyklučuje. Tím spíše však nutno takovéto návrhy připustiti na podkladě nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., uváží-li se účel tohoto nařízení. Jím má povinný chráněn býti před vyklizením najatých nebo používaných míst-